

ספורה לְ חרות טְקלה

אייר/ה:

1

בתמיכת Jewish Federation of Greater MetroWest NJ
iRep - The Israeli Religious Expression Platform

עובד על-ידי צוות מכון שיטים (הציטוטים הישירים - מסומנים ב"מירכאות כפולות" - ומידע נוסף מתוך כתבה באתר "דבר")

מי אני? איזו ילדות הייתה לי?

קוראים לי חרות טקלה. נולדתי בשנת 1938 בכפר קנארה שבאיתיופיה. הרבה ילדים, ובעקר ילדות, בכפר שלי לא למדו בבית הספר. אבל אבא שלי חשב שלמוּדים והשכלה חשובים מאוד, לכן נשלחתי לבית ספר ולמדתי עד לסיום התיכון. אחרי התיכון, למדתי בבית ספר לאחיות וסימתי אותו בהצטיינות. אחר כך התחתנתי ועברתי לגור בעיר הבירה של איתיופיה אדיס אבבה.

2

איך נקשרתי לארץ ישראל?

המשפחה שלי הייתה משפחה ציונית. "תמיד רציתי לעלות, עוד מאז שהייתי ילדה. אבא היה מספר לנו תמיד שהבית שלנו והארץ שלנו זו ישראל... יום אחד נגיע לישראל. אבא והאחים תמיד היו מדברים ככה".
כל בני המשפחה שלי היו מערבים מאוד בקהילה. הם עזרו להרבה יהודים בסביבה הקרובה שהגיעו גם אלינו הביתה, וגם בכפרים הרחוקים יותר.

3

איך הפכתי ל"אסירת ציון"?

כאשר חייתי ב"אדיס אבבה" הכרתי פעילים ציוניים (אנשים שפועלים למען עלית יהודים לארץ) והצטרפתי אליהם, למרות שבאתיופיה זה היה אסור. עזרתי לאנשים לעלות לישראל. עזרתי בארגון מסמכים, בהסתרת העולים ובמתן טפול רפואי.
"זה היה לא חקי ומאוד מסכן. משטרה ובלשים עקבו אחרינו... עבדתי מאוד בזהירות ויצרתי קשרים בכל מקום... התחלתי לעזר לאנשים לעלות".
בשנת 1986, השלטונות באתיופיה עצרו אותי.

4

איך שמרתי על התקוה במאסר רחוק מישראל?

יש לי שמונה ילדים. כשנאסרתי, חמשה מהילדים שלי כבר עלו לארץ וזה נתן לי תקווה. זאת הייתה אחת התקופות הקשות בחיים שלי. למרות זאת, הצלחתי להחזיק מעמד ולא להסגיר אף אחד מהחברים שלי. ידעתי שאני צריכה לעלות לארץ ולהתאחד עם המשפחה שלי.

5

איך עליתי לארץ? איך נקלטתי בה? (מה חשוב לי להגיד לכם?)

אחרי כשנתיים בכלא באתיופיה, שחררתי ועליתי לארץ עם שלשת ילדי הקטנים. כששאלו אותי איך הרגשתי כשעליתי ארצה, עניתי בחיוב: "זה מה שתמיד רציתי". אחרי שעליתי לארץ, הכרתי כ"אסירת ציון". בהתחלה גרתי בחולון ואחר כך עברתי לגור בהדרה. "כשהגעתי לארץ... עבדתי בבית יולדות ואחר כך הלכתי ללמד באלפון. אני מנסה לעזר כמה שיותר לכל מי שצריך, כמו שעשיתי באתיופיה כך גם כאן. אני מסתובבת הרבה ומספרת את הספור שלי של אסירי ציון ושל העולים. זה ספור חשוב, הוא חלק מההיסטוריה שלנו, ואני יודעת שיזכרו אותו".

6